

ци и се спря да си почине при потъналия корабъ. Рибката се скри задъ вратата на капитанската каюта и отъ тамъ я наблюдаваше. Но тя скоро се пристраши и отиде при гостенката. И тѣ станаха добри приятели. Гостенката ѝ разправяше по цѣли дни за престелитѣ на южнитѣ морета . . .

— „Тамъ моретата сж други, говорѣше тя. Стига да умѣешъ да се пазишъ и ти ще можешъ до насита да се разхождашъ изъ кораловитѣ градини на морското дъно. Колко разнообразни сж коралитѣ. Но червенитѣ корали сж тѣй прекрасни, че ти трѣбва непременно да ги видишъ!“

— „Трѣбва да ги видя? отвръщаше моята рибка. — Но какъ? — Ще дойдешъ съ мене. По-нататъкъ азъ ще ти покажа червени, зелени и жълти морски звезди. Тѣ плаватъ тѣй смѣшно, а сж тѣй хубави, когато си почиватъ! Наистина тамъ ме очакватъ моитѣ другари и азъ ще трѣба да те оставя. Но не бой се, ти скоро ще си намѣришъ приятели.

И още много, много ѝ разправя тя: за морскитѣ рози и за морскитѣ лилии, които стоятъ прикрепени по скалитѣ на морското дъно и очакватъ жертвитѣ си. — Хубави отдалечъ, но опасни за малкитѣ рибки и дребнитѣ морски същества и за оня незнаенъ свѣтъ, който изникна предъ нея и я мамѣше съ красотитѣ и тайнитѣ си.

Какво можехъ да направя азъ? Азъ бѣхъ безсилно да я задържа. Тя отплува единъ день за южнитѣ морета и ме остави да тъгувамъ. О, азъ зная, че тамъ има страшни акули и голѣми чудовища, безжалостни врагове на малкитѣ, хубави рибки. Азъ я разубеждавахъ, но тя не ме послуша . . . Какво ли стана съ моята малка рибка? . . . Незнайни и опасни сж пѣтищата на тѣзи, които искатъ много да знаятъ и видятъ. Тя не се върна вече въ моитѣ води и азъ нищо не чухъ за нея . . .

Стефанъ Ив. Стояновъ.